

Μακάριου γέροντος Ιουστίνου Πόποβιτς - Ζαρκάδι στον χαμένο παράδεισο (1)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γέροντας Ιουστίνος Πόποβιτς

«Εξομολόγηση»

Είμαι ένα ζαρκάδι. Είμαι το αισθητήριο της θλίψης μέσα στο σύμπαν. Πριν από πολύ πολύ καιρό Κάποιος εξόρισε στη γη ό,τι θλιβερό υπάρχει σε όλους τους κόσμους και αυτό επιβλήθηκε στην καρδιά μου. Και από τότε είμαι το αισθητήριο της θλίψης. Ζω με το να τρυγώ τη θλίψη από όλα τα όντα και τα κτίσματα. Μόλις που σιμώσω ένα ον, μου σταλάζει στην καρδιά και από μια μαύρη σταγόνα θλίψης. Και η μαύρη πάχνη της θλίψης, ωςάν μικρό ρυάκι, διατρέχει τις φλέβες μου. Και εκεί, στην καρδιά μου, τούτη η μαύρη πάχνη της θλίψης γίνεται ωχρή και μπλάβα.

Σε όλο μου το είναι έχει εκχυθεί κάποια μαγνητική δύναμη θλίψης, που, ακαταμάχητα, μαγνητίζει και σφηνώνει στην καρδιά μου ό,τι το θλιβερό στον

κόσμο. Γι' αυτό και είμαι το πιό μελαγχολικό απ' όλα τα κτίσματα. Το δάκρυ μου περίσσεψε για τον πόνο του καθενός... Μη γελάτε μαζί μου, εσείς οι γελαστοί! Σκιάζομαι, επειδή ξέρω ότι σε τούτον το θλιβερό κόσμο υπάρχουν όντα που γελούν. Ω, καταραμένο, τρισκατάρατο χάρισμα, το να γελάς σε έναν κόσμο που κοχλάζει η θλίψη, πυρώνει ο πόνος, αφανίζει ο θάνατος! Τι καταδικαστικό χάρισμα!... Εγώ από τη θλίψη δεν γελώ ποτέ. Πως θα μπορούσα να γελάσω όταν είστε τόσο βάνουσοι και άσπλαχνοι, εσείς οι γελαστοί! Όταν είστε τόσο κακοί και άσχημοι! Και είστε άσχημοι απ' το κακό. Γιατί μόνον το κακό ασχημαίνει την ομορφιά των γήινων και ουράνιων δημιουργημάτων... Θυμάμαι, νοσταλγώ: τούτη η γη ήταν κάποτε παράδεισος, και εγώ ζαρκάδι παραδείσιο. Ω, θύμηση, να τρεκλίζω, εκστατικό από τη μια χαρά στην άλλη, από τη μία αθανασία στην άλλη, από τη μία αιωνιότητα στην άλλη!... [\(περισσότερα...\)](#)